

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ ВЛАДИК УГКЦ У ПОЛЬЩІ 2016

Всесвітлим і Високопреподобним Отцям, Преподобним Монахам
і Монахиням, Дорогим Братам і Сестрам!

*Неприступний Бог з милосердя
схотів стати для нас видимим
і приходить у тілі, щоб як людина,
родитися в місті Вифлеємі з Пречистої Діви.
Тож поспішаймо його побожно прийняти,
кличучи з острахом: Господи, слава Тобі!
Сідален на Утрені Передсвяття Різдва Христового*

Христос Рождається!
Дорогі у Христі Брати і Сестри!

Недавно, бо 8 грудня минулого року, вся Католицька Церква розпочала відзначати Ювілейний Святий Рік Божого Милосердя, проголошений та урочисто відкритий папою Франциском. Про потребу та про духовний сенс згаданого Ювілею Папа навчає у своїй буллі «*Misericordiae vultus*» («Обличчя милосердя»). Зараз у перших рядках цього документу читаємо: Коли настала «повнота часів» (пор. Гал 4, 4), коли все було готове згідно з Його планом спасіння, Він (Бог) зіслав свого Сина, народженого з Діви Марії, аби остаточним чином об'явити нам свою любов. Хто бачить Сина, той бачить і Отця (пор. Йо 14, 9). Ісус із Назарету своїми словами, жестами та цілою своєю особою об'явив нам милосердя Бога (МВ, 1). Вище наведені речення чітко вказують, що у Божому милосерді міститься цілий сенс приходу на світ Христа Спасителя. Тут наново відкриваємо значення свят Христового Різдва, які наша Церква так радісно святкує сьогодні за юліянським календарем.

Прихід на світ у людському тілі Божого Сина є здійсненням Божого задуму, який, наче золота стрічка, в'ється впродовж цілої історії Вибраного Народу і який називаємо сьогодні історією спасіння. Бог задіяв у здійснення свого задуму старозавітних патріархів, пророків, царів але також і звичайних, нераз слабких, грішних та й не завжди вірних йому людей.

Незважаючи на частий спротив з людського боку, все ж таки наступила задумана Богом «повнота часів». Могла вона настати завдяки людям, які відповіли позитивно на Божий виклик, і серед яких головну роль відіграла Пресвята Богородиця, давши свою згоду стати Матір'ю Бога. Але Божий задум міг здійснитись насамперед тому, що Він сам так захотів, керуючись

лише любов'ю до людини, яку створив і яка виявилась йому невірною, але яку все ж таки Він не перестав любити. Воплочення Божого Сина є виявом безмежної, постійної та вірної любови Бога до людини. Любов ця не міняється навіть тоді, коли людина відкидає Бога, коли заперечує його існування та зневажає Його своєю поведінкою. З подивом та великою надією говорить про це папа Франциск у згаданій буллі «Обличчя милосердя»: Нам треба невинно споглядати цю таємницю милосердя. Вона для нас становить джерело радості, потіхи і миру. Вона — умова нашого спасіння. Милосердя: ось слово, яке об'являє Пресвяту Трійцю. Милосердя: це найвищий і остаточний акт, у якому Бог виходить нам назустріч (MV, 2).

Дорогі у Христі Брати і Сестри!

Свята Христового Різдва найчастіше асоціюються нам з колядками, неповторною святковою атмосферою, з радісним настроєм, з можливістю провести святковий час серед близьких нам людей. Все це правда. Однак, найперше Різдво Христове – це свято об'явлення Божої любові та милосердя, які безупинно Бог виявляє всім нам та кожному з нас зокрема. Коли людина згрішила проти Бога, Він не залишив її самою з печаттю гріха, але послав свого Єдинородного Сина, щоб Той, прийнявши людське тіло, міг викупити нас ціною своєї крові. В час Різдва Христового радіємо тому, що ми особливо обдаровані Богом його безмежним милосердям. Знову споглядаємо у текст папської булли: Милосердя: це найвищий і остаточний акт, у якому Бог виходить нам назустріч.(...) Милосердя: ось шлях, що єднає Бога з людиною, оскільки відкриває серце на надію бути любленим навечно, попри обмеження нашого гріха (MV, 2).

Однак, милосердя не може залишитися лише як дар, який ми приймаємо, радіємо ним та затримуємо для себе. Милосердя хоче, щоб ділитись ним з іншими, помножувати його. Мабуть тому при нашому столі у Святвечір ми залишаємо порожнє місце і готові прийняти до свого гурту кожного, хто би залишився цього вечора сам. Мабуть й тому у Різдвяний Вечір ми з радістю ділимося просфорою з усіма присутніми, прощаючи собі взаємно всі кривди та жалі, які ми досі носили у своєму серці. Мабуть також і тому ми обдаровуємо один одного подарунками, щоб, бодай символічно, показати своє милосердя та любов до інших людей.

Під час Різдва Христового особливо варто усвідомити собі, як багато кожен з нас отримав у дарі від Милосердного Бога, який в людському тілі приходив на світ. Перш за все кожний з нас є викуплений Христовою кров'ю від гріха та вічної смерті. Перед кожною людиною відкрита дорога до спасіння. Всі ми також обдаровані особисто різними Божими ласками, про що лише самі можемо засвідчити. Але ми теж обдаровані як громада. Вже два роки Україна веде криваву війну за свою незалежність та державну цілісність. Ця боротьба дуже багато коштує людського життя, нещастя, горя. Але, вже від двох років ми є свідками як війна визволила в

нашому народі велике почуття відповідальності, жертвенності та милосердя. Найперше мешканці Києва приймали до свої хат тих, які приїхали на Київський Майдан. Опісля ми бачили, як люди ділились всім що мали з протестуючими, пораненими, родинами погиблих, воюючими на фронті. Допомога ішла та іде до сьогоднішнього дня в Україну з різних частин світу з надією, що послужить вона найбільш потребуючим. Парадоксально, жорстока війна допомогла багатьом українцям, не лише громадянам України, усвідомити собі, як великою цінністю є Батьківщина, як легко можна її втратити та як потрібно її цінити та жертвувати за неї все інше, включно з життям.

Ми обдаровані також на церковній площині. В цьому році будемо відзначати 20-ліття існування митрополичих структур нашої Церкви у Польщі та 20-ліття існування Вроцлавсько-Гданської Єпархії. Трошки старші наші вірні напевно пам'ятають часи, коли ми тужили та молили Бога, щоб у Польщі мати бодай одну свою єпархію, щоб мати свого єпископа. Бог не забув про нас. Тепер, завдяки Божому милосердю, тішимося свободою, можемо будувати свої церкви, розвивати єпархіяльні та митрополичі структури. Недавно урядування у Перемишлі розпочав другий Митрополит нашої Церкви у Польщі. Лише від нас самих буде залежати чи наша Церква й надалі буде живою спільнотою.

Ми також не голодуємо, як багато сьогодні людей на світі. Не мусимо залишати своїх домів та втікати в чужину перед лихоліттям та війною, як це на наших очах діється у світі. Ми справді щедро обдаровані Богом.

Однак, ми зобов'язані не лише бути вдячними Богові, але також маємо моральний обов'язок пам'ятати про наших ближніх, котрі сьогодні є в потребі. Свята Христового Різдва тісно пов'язані з мандрівкою. Христос народився у Вифлеємі, де примандрував св. Йосиф з Пресвятою Богородицею, але Свята Родина на довго тут не залишилася. Вона мусіла знову втікати до Єгипту перед шаленим Іродом. Зазнала долі втікачів, емігрантів з усім горем та нещастям, яке з цією долею пов'язане.

Сьогодні посеред нас також маємо втікачів та емігрантів. Ці люди, які справді втікають перед війною, рятуючи своє життя, чи то зі сходу України, чи з Близького Сходу, мають право очікувати від нас допоміжної руки. Не можемо з байдужістю переходити біля їхньої долі. Біля нас маємо сьогодні також багато емігрантів – заробітчан з України. Вони тисячами прибувають до Польщі. Вони є в наших церквах. В деяких парафіях сьогодні навіть більше заробітчан і студентів з України ніж нас, місцевих нащадків виселенців акції «Вісла». Дякувати Богові, вони тут заробляють гроші на те, щоб утримати як себе, так і щоб допомогти рідним в Україні. Пропорційно рідко трапляються особи у дуже кризовій ситуації, які вимагали б особливого сприяння з боку громади. Але присутність наших братів з України вимагає з нашого боку відкритості та сердечності. Вони повинні почуватись в наших церквах, ніби в себе вдома. У нашій громаді

вони не повинні бути чужими та анонімними. Потрібно зацікавитись ними, запросити до наших церковних і громадських приміщень, а також до наших домів. Вони повинні мати можливість зустрічатись при наших церквах та спільно, з нашою громадою та іншими емігрантами, переживати бодай такі надзвичайні хвилини як Святвечір чи Воскресіння Христове. Радіємо Вашою присутністю в наших церквах, дорогі Брати і Сестри з України, бо вони є теж і Вашими.

Дорогі у Христі Брати і Сестри!

Переживаючи у радості великий дар милосердного Бога, який дається нам у вифлємських яслах, гляньмо довкола себе, чи не знайдеться там хтось, хто залишається голодним, спраглим, нагим, подорожнім, ув'язненим, хворим, померлим? Гляньмо, чи хтось біля нас не потребує доброї поради, слова повчання, напоумлення, потіхи, молитви, підтримки у хвилинах, коли зазнає злоби та кривди від інших людей? Так, як Бог є сьогодні милосердним щодо нас, посилаючи на світ свого Єдинородного Сина, так і ми будьмо милосердними супроти наших ближніх.

Всім Вам, дорогі Брати і Сестри, бажаємо на час Свят Христового Різдва та на цілий Святий Рік Милосердя досвідчувати радості з отриманого від Бога та других людей дару милосердя та щоб всі ми вмiли з радістю ділитися милосердям з другими та сповіщати у світі Божу доброту та любов.

Хай в наших домах, як у яслах, родиться Ісус, хай в Україні, в родинах буде добробут, мир і злагода. Пресвята Богородиця нехай благословить наші родини, молодь, дітей, хворих і похилих віком, нехай всіх покриє своїм омофором.

На Різдвяні Свята і Новий Рік із серця Вас благословимо!

Архієпископ Євген (Попович) Єпископ
Митрополит Перемишсько-Варшавський

Архієпископ Іван (Мартиняк)

Володимир (Ющак)
Владика Вроцлавсько-Гданський
Перемишль – Вроцлав, Різдво Христове – 7.01.2015 р. Б.